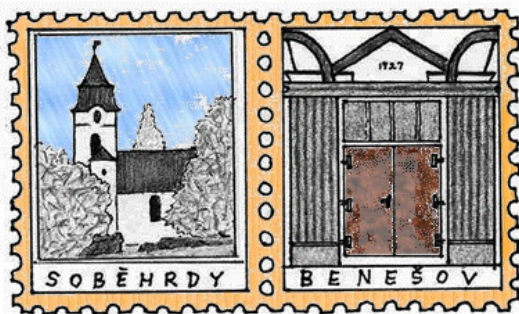

**ČÍSLO 123
(2/2025)**

LÉTO 2025

**Věstník
evangelických sborů
na Benešovsku**

SOBĚHRDský BRATR

... a na této skále zbuduji svou církev a brány pekla ji nepřemohou ... (Mt 16,18)

Sborový víkend, Slavíkov, květen 2025

Z obsahu:

- Oslavy 100 let evangelického sboru v Benešově
- Dojmy z Noci kostelů a dalších akcí
- Výroční zprávy sborů v Soběhrdech a Benešově

Biblické slovo ke stu létům benešovského sboru

Milí přátelé, místní i hosté, bratři a sestry v Kristu, vybral jsem k naší – vaší společné slavnosti dva biblické texty:

V ten čas řekl Ježíš: „Velebím tě, Otče, Pane nebes i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a rozumnými, a zjevil jsi je maličkým. Ano, Otče: tak se ti zalíbilo. Všechno je mi dáno od mého Otce; a nikdo nezná Syna než Otec, ani Otec nezná nikdo než Syn – a ten, komu by to Syn chtěl zjevit. Pojdte ke mně, všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a uče se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží.“ (Mt 11,25-30)

*Bratři, upadne-li někdo z vás do nějakého provinění, vy, kteří jste vedeni Božím Duchem, přivádějte ho na pravou cestu v duchu mírnosti a každý si dej pozor sám na sebe, abys také nepodlehł pokušení. **Berte na sebe břemena jedni druhých, tak naplníte zákon Kristův.** Myslí-li si někdo, že je něco, a přitom není nic, kla-*

Najděte se mezi účastníky, 100 let benešovského sboru, červen 2025.

me sám sebe. Každý ať zkoumá své vlastní jednání; pak bude mít čím se chlubit, bude-li hledět jen na sebe a nebude se porovnávat s druhými. Každý bude odpovídat sám za sebe. (Ga 6, 1-5)

Ten první text byl v minulosti zapsán na této zdi vpravo, a ten druhý je vůči mně na zdi protější. První už nevidíte, druhý vidí po čas bohoslužby jen kazatel. Až se ale zvednete, tak vám na cestu domů připomene, že neputujete tímto světem sami! To je zvláštní „message” - zpráva na cestu domů. Žádné Hallelujah Pána chvalte, žádné: „Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím...” Nebo dokonce: „Ploďte a množte se a naplňte zemi. Podmaňte ji a panujte nad mořskými rybami atd.....“

Perfektní výklad toho textu z listu do Galácie přednesl Tomáš Trusina, když jste krásně zrekonstruovali na základě návrhu Víta Cimbury tuto modlitebnu. Nebudu tedy opakovat jeho teze, ale odkazuji na jeho kázání. Tomáš vám ho rád pošle. Chci jít cestou zamyšlení, k čemu je vlastně sbor, jako třeba ten váš benešovský.

Kdybych si měl pomoci jménem města Benešov - tedy do češtiny něco jako dobrot/dobrotivost, tak každý sbor, farnost, náboženská obec, křesťanská komunita je tu proto, aby se minimálně s dobrem neminula. Schválně to říkám takto opatrně. Okamžitě totiž když řeknu slovo dobro, vytane mi na mysl: „myslím to s tebou dobře” nebo „mysleli jsme to dobře, ale dopadlo to jako vždycky” nebo ono biblické „jen jediný je dobrý” Mt 19...

To, co je pro jednoho dobré, nemusí být dobré pro druhého. Opatrnost nazvat někoho dobrým je biblicky správné, jediný dobrý je Bůh. A přesto nás oba ty dnešní texty vedou k něčemu, co je pro mě poslední roky podstatou církve a toho dobra se to týká! Na jednu stranu jsme evangeliem vedeni k Pánu Bohu, k vlastní víře, k vlastní duchovní zbožnosti, odkrývání mystických hloubek a prožitků - tohle potřebujeme, nabírat z pramene vodu života - sami ale tušíte, že přijde ale. ALE kdo zůstane jen u této stránky víry, mine se s tím, kam míří oba dnešní texty. Víra, ať už ta exaltovaná, hrdá, někdy až nekompromisní, nebo umírněná, která se drží spíš zpět, se musí vždy formovat mezi lidmi. Ve společenství.

Ano i společenství může ujet, zcela a totálně. Celé národy umí ujet. Celé národy, ale i když ujedou zároveň vygenerují i korektiv.

Matěj Opočenský předčítá nápis na zdi, viz text článku, červen 2025.

Osobnosti, které přestanou mlčet a začnou říkat pravdu, nepříjemnou a hlubokou pravdu, která časem vyleze na povrch a proste jako kvas celou společností. Právě takhle roste Boží království. Není z našeho světa, ale náš svět vytrvale proměňuje. Tady vidím smysl toho prvního čtení. Ježíš se modlí, modlí se ke svému Otci a děkuje, že to zásadní zjevil maličkým.

Jeden můj kolega to ty maličké popisuje takto: „Ti maličcí nejsou nutně malí, nejsou to jen děti. Jsou to lidé dětské mysli. Co děti odlišuje od dospělých? Nejvíce asi otevřenost a důvěra. Řekněte dítěti, pojď, a ono jde, podejte mu ruku a dítě se jí chytí. Takoví jsou maličcí, o kterých mluví Ježíš. Otevření jako děti, dychtiví, důvěřující. Ne nezkušení, vždyť to jsou často lidé životem všelijak sražení na kolena. Ale právě proto hladoví po laskavém slovu, které jim otevře ztracený výhled. Netouží po velikosti, jsou si vědomi toho, co jsou, co mají a co nemají, co jim chybí. Až když člověk najednou ztratí sebejistotu, prožije náraz, padne na zem, až když se mu zhroutí mnohé z toho, na co spoléhal, pak se může stát

znovu člověkem dětské mysli, dětské důvěry a dychtivého očekávání. Takovým zjevuje Bůh Otec svoje věci.”

Sbor křesťanů je tedy také společenstvím lidí, kteří formují svou víru navzájem. Kteří se nějak dotkli svých limitů. Nebo dokonce padli až na kolena. Není to podmínkou, ale jsem si skoro jistý, že víra, která je uvěřitelná, setkala se s Kristovými ranami v tomto světě. Vnitřně nějak přijala, že ty rány nebrání dalšímu životu, že život má svůj cíl i skrze tyto rány. Nejsou osud, nejsou od Boha jako zkouška, nebo pokušení, prostě jsou a my máme jít hlouběji do lidství a uvidět, že i tam je Kristus.

Aby to tak bylo, a tady přecházím k mému pochopení toho druhého biblického textu, aby se to tak mohlo stát, potřebuje podle mě člověk chápavé, otevřené, radostné, tiché i hlasité společenství lidí, které umí být pestré, jak jen to jde, ale zároveň hledící jedním směrem. Směrem k Bohu, ke kterému nemá nikdo blíž než ten druhý.

Včera jsme ve vlaku do Řehlovic na seniorátní den zpívali píseň, že „druhá třída není ani rozdíl v cestovním” a já jsem si naprosto jistý, že komu se podaří tento princip přetavit do své víry, nemine se s dobrem, které je podle mě základem sborového společenství.

Ježíš říká, že máme k němu přicházet. „Pojďte ke mně, všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží.“ Tohle je základní škola křesťanského života. Je to rovina, kterou mám slyšet, abych měl odkud brát. Na druhém stupni, ale musím přibrat a hledat, co znamená Zákon Kristův, tedy: „Berte na sebe břemena jedni druhých, tak naplníte zákon Kristův. Myslí-li si někdo, že je něco, a přitom není nic, kladme sám sebe.” Tak jako ve vyznání víry říkám Věřím (já věřím), tak v modlitbě Páně říkám: Otče náš - tedy my.

Je-li jaký smysl církve, tak je to společenství lidí, kteří vědí o svých chybách a vědí o milosti Boží, mají zájem jeden o druhého a umí si pomáhat. Sbor nesmí být o hvězdách, ale o souhvězdí. Zářit pak má Kristus. Amen

*Matěj Opočenský
(senior pražského seniorátu)*

100. výročí evangelického sboru v Benešově

Evangelický sbor v Benešově vznikl z kazatelské stanice tolerančního sboru v Soběhrdech a zahrnoval, v době svého založení, jižní polovinu mateřského soběhrdského sboru. Kazatelská stanice v Benešově byla založena 16.5.1907. V té době byl farářem v Soběhrdech br. Jan Vladimír Šebesta. Výnosem synodního výboru z 8. 2. 1925 byl v Benešově zřízen samostatný farní sbor - letos si tedy připomínáme 100. výročí.

Stavba sborového domu v Husově ulici byla započata v říjnu 1926 a dokončena v červenci 1927. Při sborovém shromáždění 30. 11. 1927 byl prvním farářem sboru zvolen br. Josef Šlechta. Josef Šlechta byl kazatelem sboru až do své smrti v roce 1937. Celkem se dosud v Benešově vystříдалo 7 kazatelů a jedna faráčka a měli jsme dvě delší období bez vlastního faráře: 1976 – 1980 a 1998 – 2001.

V neděli 1. června 2025 jsme se sešli k připomenutí tohoto významného jubilea sboru. Úvodním kázáním posloužil pražský senior br. farář Matěj Opočenský. Ve svém kázání citlivě využil jak verš na vstupní stěně sborové místnosti (nahore nad varhanami) Gal. 6, 2: “Jedni druhých břemena neste a tak plňte zákon Kristův”, tak i verše, které byly při otevření modlitebny napsány v níkách na boční stěně proti oknům. Kázání bylo obohaceno společnými hudebními vstupy sester Daniely Veselé (varhany) a Jany Pošvářové (housle).

Po kázání kurátor Igor Turzik přivítal, ve zcela zaplněné modlitebně, hosty i domácí, informoval o pozvaných bývalých kazatelích či vikářích, kteří se nemohli osobně zúčastnit a přečetl pozdrav od ses. faráčky Lydie Mamulové, která náš sbor administrovala v letech 1998 – 2001. Následně vystoupili s krátkými pozdravy kurátoři sousedních sborů, Jiří Fojtů (Soběhrdy) a Jindřich Souček (Sedlec-Prčice). Připojil se k nim br. Pavel Sivák (výpomocný kazatel, Praha – Braník), který našemu sboru velmi pomáhá v současné době, kdy je Benešov administrovaným sborem. Dále PhDr. Petr Dvořák, ředitel Diakonie ČCE - Středisko Střední Čechy, jehož součástí je i Azylový dům pro rodiny s dětmi ve Vlašimi. Krátkým slovem se připojil i 1.náměstek seniorátního kurátora Petr Štulc, patron našich třech sousedních sborů. Pozdravy zakončil br. Jan

Br. Jan Klas na oslavě 100 let benešovského sboru, červen 2025.

Klas (biskup Jednoty bratrské), který připomněl některé momenty z doby, kdy jako kazatel působil v benešovském sboru.

Následovala přestávka na společnou fotografii a občerstvení. Poté přítomní mohli shlédnout a vyslechnout prezentaci z historie sboru i kazatelské stanice ve Vlašimi, kterou připravil Jiří Zavadil. Poté setkání pokračovalo v přátelské atmosféře do pozdních hodin - rozhovory v modlitebně, presbyterně a na farské zahradě, při konzumaci připraveného občerstvení. Byli jsme vděční za příhodné počasí, které umožnilo využít farskou zahradu.

Rádi jsme mezi sebou přivítali dlouholetého benešovského faráře Tomáše Trusinu s manželkou Janou, benešovské vikáře Matěje Opočenského a Dalibora Antalíka, Josefa Bartoška, faráře v Sedlci-Prčici, ses. farářku Kateřinu Fruhbauerovou a br. Jana Klase s manželkou Ester. Rádi jsme potkali sestry a bratry z obou sousedních evangelických sborů, z Jednoty bratrské a mnoho hostů a příznivců našeho sboru.

Děkujeme všem sestrám a bratrům, kteří připravili vše potřebné pro zdárný průběh slavnostního setkání.

Jiří Zavadil

Noc kostelů po soběhrdsku

V Soběhrdech se s oblibou radujeme, jak káže náš Pán. A kdo se umí radovat nejlépe? Přece děti! A tak jsme pro letošní Noc kostelů pojali jasný záměr: zaplnit kostel dětským zpěvem, smíchem a halekáním. A jak to dopadlo? Kdo neviděl, neuvěří...

Nuže, poslyšte, nevěřící Tomášové, a vzpomínejte, šťastní svědkové té velké slávy. Náš kostelík 23.5. praskal ve švech a zahrada byla zcela zdupána. Sjeli se lidé ze široka i daleka. Voňavá masala a palačinkové těsto tekly z putovní čajovny Pod moruší proudem a vůkol se linuly převeselé tóny. Tvořivý elán usměřňovala konkrétním směrem kreativní dílna Srdcem společně. A dokonce obrazy z bohatých dějin našeho sboru putovaly k zvědavým návštěvníkům skrze promítanou prezentaci.

Večer zahájila hřejivým úvodem a celým večerem provázela naše paní farářka Eva Potměšilová. Hned po ní již následovala invaze dětských umělců a jejich hrdých rodičů. Byly to děti ze ZŠ Archa, které si pod vedením báječné a všestranné paní učitelky Ivy Sadílkové připravily kytarový koncert doplněný flétnami a zpěvem. Nejedno oko zvlhlo dojetím a mnohé známé nápěvy hřímali jednohlasně všichni přítomní.

Následovala dlouho očekávaná událost, a sice vystoupení věhlasného divadelního spolku Buchty a loutky, čerstvého držitele prestižní ceny Thálie. Ansámbl předvedl osvědčený kus Neposlušná kůzlátka a sklídl zasloužený úspěch z řad dětí i rodičů. Mocný potlesk stále ještě rezonuje soběhrdskými pilíři.

Jako zlatý hřeb programu prezentovala své umění hudební skupina Špejchar plus. Rázem se kostelem energicky rozezněla irská, skotská a severská lidová hudba a její ozvěny za velkou louží. Některé ženy nevydržely vstřebávat ony podmanivé rytmy v sedě, takže rozvířily kruhový tanec, který zamotal hlavu nejen jim. Inu, nálada byla povznesená.

Ledva dozněly poslední tóny, již se lidé tlačili u vstupu na kůr a pídili po průvodci k výstupu na kostelní věž. A tak, jako již tradičně, odzvonily naší velkolepé Noci kostelů velebné tóny soběhrdských zvonů. Děkuje všem zúčastněným, jakož i obci Soběhrdy za podporu a budeme se těšit napřesrok na shledanou!

Míša Šmakalová

Sborový víkend na Slavíkově

Jsem moc rád, že se nám letos opět podařilo zorganizovat sborový víkend. Už podruhé jsme strávili druhý prodloužený květnový víkend 7.-11. na Vysočině v konferenčním centru Immanuel na Slavíkově. Celkem nás bylo rovných 30 bratrů, sester a dětí. Někteří se zúčastnili celého pobytu, někteří mohli na kratší čas, ale věřím, že jsme si to všichni společně užili. Připravil jsem několik společných výletů různé náročnosti, které jsem předem naplánoval, řadu dalších tipů přidali ostatní, a při společné poradě si každý mohl vybrat, kam pojedete. Ve čtvrtek jsme jeli prozkoumat Žďár nad Sázavou a okolí, kde jsme objevili zajímavé místo zvané Rozštípená skála a při cestě k ní mohli obdivovat zajímavé sochy místního sochaře Michala Kušiaka. Po dobrém obědě jsme si vyšlápli na Zelenou horu, kde je známý a krásný poutní kostel sv. Jana Nepomuckého. Část skupiny místo Zelené hory podnikla výpravu na nedaleké ferraty. V pátek se někteří vydali pěšky a netradiční cestou podél potoka na nedaleký skanzen Veselý Kopec. Já jsem s dalšími zájemci jel prozkoumat stezku údolím řeky Doubravy, která se nachází nedaleko Chotěboře, a musím dodat, že skutečnost předčila moje očekávání. Opravdu krásný kout divoké přírody, kam se zase rád vrátím. V sobotu jsme vyrazili prozkoumat Toulouvcovy Maštale, trochu náročnější a členitější, ale krásná stezka podél skal. Při návratu a po dobrém obědě jsme se ještě zastavili ve Slatiňanech, kde je pěkný zámek, hřebčín, krásný park a zmenšená kopie zámku známá pod názvem Kočičí hrádek.

Samozřejmě jsme se během společného víkendu nevěnovali jen výletům, ale i jiným aktivitám. Po večeři byl čas na míčové hry (nohejbal, volejbal, přehazovaná), do kterých se zapojili děti i dospělí pod heslem, kdo si hraje nezlobí! Večer byl čas i na hudební chvílky při kytarě i houslích, bylo to velice příjemné. Zajímavé bylo i obyčejné povídání při dobrém jídle i pití na rozmanitá témata duchovní i světská.

V neděli jsme pobyt stylově zakončili bohoslužbami v útulné klubovně. Zajímavým kázáním nám posloužil René Hudec.

Celý pobyt bych shrnul takto: Zažili jsme příjemné společenství dětí i dospělých, kteří byli rádi spolu. Na závěr bych chtěl poděkovat všem, kdo se podíleli na organizaci, hudbě a přípravě boho-

služeb. Poděkování samozřejmě patří i všem, kdo se o nás na Slavíkově starali. Výborné jídlo, útulné ubytování i přátelská atmosféra po celou dobu pobytu.

To je důvod, proč se na Slavíkov příští rok zase rádi vrátíme. Na příští rok máme zamluvený termín 7-10. května. Všichni, kdo by měli zájem, jsou samozřejmě vítáni.

Ještě bych chtěl říct, že volnočasové sborové aktivity typu sborový den, výlet, víkendovka, dovolená je kořením sborového života, aspoň to tak vnímám já.

Jsem proto moc rád, že se nám podobné aktivity daří pořádat, a věřím, že tomu tak bude i v budoucnu. Třeba i v rámci rozvíjení mezisborové spolupráce s okolními sbory.

Jiří Šíma

Vzpomínka na moji mamku – Ludmilu Volencovou

Když jsem se dozvěděl, že moje mamka odchází a že leží v nemocnici v Benešově s mozkovou příhodou, bylo to náhlé. Bylo to poprvé, kdy bylo zřejmé, že se zřejmě domů už nevrátí. Při modlitbě u její postele jsem měl zjevení, že s jejím tělem, které tu zůstane, tu zanechá i vzpomínky v našich srdcích, které odpovídají různým konturám lidství poznamenaného dobrotou, ale i hříšností, o které jsem měl dojem, že tu zanechá jako šaty ušpiněné lidskou poutí.

Narodila se v září 1941. Myslím, že jako válečné dítě byla poznamenaná jistou mírou úzkostí. Příběh její rodiny, jak ze strany dědy i babičky v sobě nese duchovní náboj, který má známky utrpení, ale i zázraků a rozhodnutí pro Krista. Její otec byl pohrobkem po svém otci a od sedmi let úplný sirotek s traumatem, které vedlo k poslání lékaře. Její matka byla dcera kolportéra s Biblemi. Ten jako mladý pracoval v dolech. Těsně než měl sfárat, přiběhl pes, vzal mu svačinu a zatímco s ostatními se utrhl výtah při sfáráni, on psa honil a neuvědomoval si, že mu právě zachránil život. Naplno se do služby Bohu vydal při jiné situaci, kdy se zavalila šachta uhlím snad až po bradu. Dal Bohu slib, že jestli se z toho dostane, bude mu naplno sloužit. Tento náš předek kolportér, Václav Verner, měl nakonec osm dětí, ze kterých pocházela moje babička Anna. Mamka se tak narodila do rodiny členů tehdejší Jednoty československé.

Když na ni vzpomínám jako syn, tak to nese radost, ale i slzy. Jako povahou perfekcionista bych řekl, že spousta věcí mělo být jinak. K životu ale patří, a v tomto světě to platí dvojnásob, že se člověk musí vyrovnat s tím, že věci nejsou vždy, jak by chtěl.

Vzpomínám na její práci. Ač nevystudovala z kádrových důvodů to, co si původně přála, její práce laborantky v nemocnici byla velmi důležitá. Zejména v době, kdy analyzátoři krve a moči nebyly na tak vysoké úrovni. Ta práce vyžadovala určité odborné i osobnostní kvality, které dodnes u ní obdivuji. Někdy jsem si dlouze nechával vysvětlovat teorii v oblasti hematologie a biochemie a jelikož jsem se narodil v roce 84, tedy za minulého režimu, mohl jsem postupně pozorovat změny, týkající se i zdravotnictví. Zprvu ve Vlašimi byla poměrně velká nemocnice. Na oddělení hematologie pracovalo přes desítku laborantek. I vybavení tohoto oddělení bylo velmi rozsáhlé od množství skla, přes centrifugy, mikroskopy až k pozdějším analyzátorům, které byly velmi drahé. Obdivoval jsem ji, jak se ve všem vyzná. Byla schopná se naučit vše, jak bylo potřeba. Náročné byly i její noční směny. Nakonec to dopadlo tak, že v poslední fázi její práce v nemocnici zůstaly dvě laborantky, jedna sestra a pár malých chytrých analyzátorů. Nemocnice defakto zanikla a transformovala se pouze na soukromé ordinace sdílející jednu budovu. To, co byla její další specializace, byla kuchyň. Neustále vymýšlela, co by uvařila, nebo upekla. V tomto ohledu ji nikdo z nás v rodině nepřekoná. Chtěla to nejlepší pro druhé, ne tolik pro sebe.

Od mala jsem se cítil jako kluk s povahou klauna. Začalo to už mojí láskou k popelářům, kdy jsem mámu nutil, aby mě zvedla k oknu, když jeli kolem. Při sklápění popelnice jsem se díval a vždy řekl „ham“. Na výletě na pražský hrad jsem se postavil před hradní stráží a tvrdil, že to jsou sochy, protože to jinak není možné. Dnes jsem vděčný za její úsměv i úsměv toho příslušníka hradní stráže. Nejvíc jsme si popovídali na výletech. Brával jsem ji na místa, kam by se jinak sama nedostala. Někdy jsme se do některých situací dostali i nedobrovolně. Například při cestě do Vídně, kdy jsem neměl vlastní pas a rodiče mě neměli ve svých pasech napsaného. To jsme pak na hranicích museli vystoupit z autobusu a mámu jsem musel utěšovat, protože jí to bylo líto.

Lituji, že těch výletů nebylo víc, že jsem se jí víc nevěnoval. Měla ohromné pohybové problémy, velké bolesti zad způsobené asymetrickou zátěží, kdy dlouhá léta nosila tašky s nákupem přes ohnuté rameno. To mě trápilo a ke konci jsem už nevěděl, jak ji můžu pomoci. Nezasloužila si to. Když odcházela, modlil jsem se za ni a vyznával i hříchy, o kterých jsem věděl, že by mohly bránit její cestě do nebe. Měl jsem velké návaly žalu. Nakonec nezbyvá nic jiného, než se s jejím odchodem nějak vyrovnat a jak řekl můj bratr Robert: „Nebude to tak dlouho trvat a budeme u ní“. Tím se dostávám k tomu, že ty nejcennější věci v životě někdy moc nestojí. Peníze si můžeme půjčit, pak zase vrátit, někomu dát a pak vzít zpět, ale naše společné zážitky, společně strávený čas, naše vzájemná láska – to jsou věci, které si člověk nekoupí a něčeho pak můžeme litovat. Všem přeji více vděčnosti a co nejméně lítosti, protože ta bude známkou selhání a selhat nechce nikdo z nás. Ve vztahu k ní jsem někdy selhal, někdy věci zvládnul. Děkuji Bohu za její život. Vím, že se má dobře a taky vím, co by si asi přála ve vztahu k ostatním. To ve mně zůstane jako odkaz a výzva k jeho naplnění. Děkuji za možnost sdílení této vzpomínky.

*Josef Volenec ml.
(redakčně upraveno)*

Vánoční akce v benešovské modlitebně a v azylovém domě ve Vlašimi

Ano, vím, už je po svatodušních svátcích a já tu o Vánocích! Ale nedá mi, abych alespoň krátce nevzpomněla na několik pěkných chvil v loňském prosinci. Redakční šotek způsobil, že se neobjevily v minulém čísle časopisu.

První akcí, která se uskutečnila o adventu ve sborovém domě, byl 16.12. koncert žáků benešovské ZUŠ. Prostorem se při světle svíček rozezněly varhany, trubky, lesní roh a hlasy zpěváků. Tenhle nádherný zážitek potěšil mnoho posluchačů.

Další akcí, která proběhla rovněž v benešovské modlitebně, byl 18.12. koncert dětského pěveckého sboru DDM Benešov. Zaznělo množství písní; lidové z Čech a Moravy - a také z Libérie, písně

světových autorů (např. Bob Dylan, Ed Sheeran, Janek Ledecký), ale též od několika nám známých (Miloš Rejchrt nebo píseň Lásky s textem Petra Wagnera). I tady byli posluchači nadšení.

Poslední akce, o které se rozepíšu trochu víc, byla vánoční besídka ve vlašimském domě Diakonie střed, tak řečeném „azyláči“. Přijala jsem pozvání, aniž bych tušila, jakou radost mi besídka udělá. Dorazily jsme s Jenkou Voslářovou s představou „nějakého“ vánočního programu. Ale čekala nás vánoční hra se zpěvy! A součástí představení nebyly jen děti, ale zpívali i přítomní rodiče = klienti (s převahou místních maminek), což bylo opravdu nečekané. V rolích tří králů, Josefa, Marie, zvířátek, anděla, Herodese, pastýřů, hospodského a dětí nesoucích dary se objevily snad všechny děti z domu! Bylo to až dojemné. Největší zásluhu na celém vystoupení měly dvě pracovnice střediska : hudební doprovod byl v rukou perfektní Milady Kratochvílové a režisérkou představení byla kreativní Hana Hejná. Ale pochvalu si zaslouží i všechny vystupující děti, na které po představení čekala malá odměna. Bylo to opravdu krásné odpoledne, děkujeme.

Mirka Nulíčková

Zpráva staršovstva o dění ve sboru Soběhrdy v roce 2024

Bohoslužby: K 31.12. 2023 ukončil službu v našem sboru farář Josef Bartošek. Soběhrdy se tak staly neobsazeným sborem a administrativu sboru převzal Tomáš Cejp. Péče o obsazení kazatelny se zhostil Pavel Stolař a konal tak úspěšně a zodpovědně, za což mu děkujeme. Staršovstvo zatím důkladně projednávalo otázku kandidátů na post faráře. Mezi aktivitami směřujícími k tomuto cíli nelze opomenout snahy o spolupráci s benešovským sborem. Naše hledání bylo nakonec úspěšné a jako nová farářka nastoupila v našem sboru Eva Potměšilová na poloviční úvazek. Její služba byla zahájena 1.10.2024 a slavnostní instalace proběhla 24.11.2024. Těšíme se na společné zítřky.

Pastorační pracovnice: Od 16.2. do 30.9.2024 byla jako naše pastorační pracovnice na 0,3 úvazku povolána Šárka Grauová. Kromě pořádní pravidelných online biblických hodin se věnovala

především práci v Hospicu Dobrého Pastýře v Čerčanech. Srdečně děkujeme za odvedenou práci.

Nedělní škola: Organizaci nedělníky má na starosti Marie Stolařová, která se na ni pečlivě připravuje a kontaktuje ostatní učitele, takže je nedělní škola vždy spolehlivě zajištěna. Srdečně za to děkujeme jí, jakož i všem, kteří se této službě obětavě ujmají.

Biblické hodiny: On-line biblické vedla do června 2024 Šárka Grauová. Věnovala se následujícím tématům: Apoštolské vyznání víry, Píseň písní a epištola ap. Pavla Filemonovi.

Soběhrdský bratr: Děkujeme redakci SOB Ra za to, že nadále úspěšně pokračuje ve vydávání zajímavého věstníku, který propojuje soběhrdský, benešovský a přický sbor. Za existenci Soběhrdského bratra vděčíme Marii Stolařové, Miroslavě Nulíčkové, Petře Bandhauer a Janu Macháčkovi.

Hudební doprovod bohoslužeb: Za tuto obětavou službu srdečně děkujeme Vladimíru Vachouškovi, Janu Ratajovi a Aleně Vašákové.

Květinová výzdoba: Za květiny v kostele a výzdobu k různým příležitostem vděčíme především Pavlině Vlasákové, za což jí patří srdečný dík.

Rozhovory pod pergolou: Nedílnou součástí nedělních bohoslužeb je následné posezení pod pergolou či v kuchyňce. Jsme rádi, že se nám daří udržovat milé a ducha obohacující společenství.

Setkání v Luh u Čími: Také v roce 2024 proběhlo tradiční setkání dětí a mládeže v Luh u Čími. Letošní téma neslo název "O tradici netradičně" a dětí bylo jako tradičně jako smetí. Tato pěkná akce se pravidelně uskutečňuje díky obětavé práci vedoucích, praktikantů a kuchařek, za niž jim patří velký dík.

Výstavy, kulturní akce: V roce 2024 zdobily stěny našeho kostela tapiserie Lydie Šloufové a obrazy ak. malíře Pavla Nováka. Za zmínku dále stojí říjnový koncert Mária Biháriho s předkapelou Čaj na ex a adventní koncert Mammás & mammás. Nesmíme opomenout ani vánoční hru pod vedením Petra Wagnera, která loni vznikla ve spolupráci s čerčanskými skauty.

Noc kostelů: Také loni jsme se připojili k celostátní Noci kostelů. Tentokrát připadla na 7.6. a v jejím rámci vystoupilo hudební uskupení Jírous Heroes. Stálíci naší Noci kostelů je klavírní recitál

V. Vachouška, další tradicí se stává půlnoční výstup na věž. Občerstvení opět zajistila Čajovna Pod moruší.

Bazar: Oblíbenou podzimní akcí je bazar oblečení, který se s velkou podporou žen z našeho sboru a okolí konal při příležitosti podzimních prázdnin. V loňském roce sestával sortiment výhradně z vyražených kousků oblečení a doplňků darovaných členy a příznivci sboru.

Opravy kostela a fary: V loňském roce proběhly drobné opravy farní zdi.

Schůze staršovstva: Staršovstvo se schází pravidelně jedenkrát měsíčně a zabývá se řešením otázek chodu sboru.

Pronájem fary: Staršovstvo schválilo pronájem farního bytu. Od srpna byl pronajat byt, 1. patro fary bylo od září obsazeno částečně, v září bylo doobsazeno. V současnosti je tedy fara plně obsazena. Vzhledem k tomuto stavu jsme pojali záměr zrekonstruovat prostor nad kuchyňkou, aby jej bylo možné využívat pro účely krátkodobých pobytů.

Křty, svatby, noví členové: V uplynulém roce nás navždy opustili dva členové sboru, jedna rodina se odstěhovala, dále proběhly jedny oddávky a novými členy se stali manželé Vokalovi, Viktorie Kaplanová a Anna Vacková s dcerou Magdalenou.

Na závěr bychom rádi vyjádřili potěšením nad tím, že po období nejistoty a rozporů je náš sbor opět sjednocen pod vedením nové farářky Evy Potměšilové. Rádi bychom jí tímto popřáli hodně zdaru a spokojenosti na naší společné cestě.

staršovstvo sboru

Zpráva benešovského staršovstva za rok 2024

K poslednímu dni roku 2024 měl náš sbor 263 členů, oproti předchozímu roku se počet nezměnil, přestože 4 členové zemřeli. Jeden k nám přešel z jiného sboru ČCE a 3 členové byli v našem sboru pokřtěni.

Zemřeli: sestra Libuše Pechová, bratři: Josef Voříšek, Petr Novotný a Antonín Kohout

Ze soběhrdského sboru k nám přišel bratr Jaroslav Kovář

Pokřtění: Hana Vodička, Nina Zákostelecká, Eliška Kašparová

Připomeňme si prosím, kdo byl v minulém roce confirmován: Karel Douša, Jan Zeman, Lukáš Raif, Adam Turzik (členové našeho sboru) a Jasmína Macháčková (ze Soběhrd)

Benešovský sbor byl v roce 2024 administrován Matějem Opočenským (od počátku letošního roku je administrátorem ustanoven Dalibor Antalík). Díky Matěji Opočenskému nám Gábina Böhmová jako seniorátní farářka na částečný úvazek (nejprve od dubna na 0,2, pak od listopadu na 0,3, který pokrýváme ze svých prostředků) pomáhá v důležitých oblastech života sboru. Nejde jen o nedělní kázání, ale zejména o práci s dětmi a přípravu konfirmandů, která byla později rozšířena i o činnost pro děti v Diakonii. Gábina si k našemu společenství i se svým manželem Honzou našla cestu a vystihla jeho potřeby – jsme za to rádi.

Sbor se dlouhodobě výrazně opírá také o pomoc výpomocného kazatele Tomáše Duška, který se pečlivě stará o vlašimskou kazatelskou stanici a pro celé společenství připravuje on-line pondělní modlitební setkání, každodenní Posilu na cestu a čtvrtetní Posezení nad biblí.

Spolupracujeme s evangelickými sbory na Benešovsku. Rovněž se angažujeme v ekumeně, což je ve Vlašimi díky práci Tomáše Duška a pečlivě udržovaným vztahům s místními církvi – např. husity nebo Církví bratrskou – pěkně vidět.

Radujeme se z přátelského pouta, které stále pevně spojuje náš sbor s Tomášem Trusinou, našim bývalým dlouholetým farářem. Zřetelně se projevuje jak při práci s dětmi během konfirmace nebo křtu, tak i ve slovech plných naděje vyprovázejících naše členy na poslední cestě.

V roce 2024 se nám jako zájemci o farářské místo ozvali a navštívili nás: Jiří Ježdík, Matěj Vaněk a Tomáš Adámek. Po důsledném zvažování se staršovstvo rozhodlo nepokračovat v jednání vedoucí ke kandidatuře. Bratr Vaněk zmínil preferenci v kaplanské službě.

V únoru letošního roku nás kontaktovala Jana Peřtová, se kterou jednáme aktuálně a předpokládáme, že by k nám během června

mohla přijet kázat a během pokostelové kávy bychom se s ní blíže seznámili.

Děkujeme všem, kteří sboru pomáhají, modlí se, žijí s ním a jsou součástí společenství. I díky vaší péči tak můžeme v neděli přijít do shromáždění, nechat zaznít a působit Boží slovo, společně zpívat a zpěv doprovázet, přenášet přenos do vašich domovů, poslat děti do nedělníky, radovat se ze společenství při pokostelové kávě. Není to samozřejmost.

Vážíme si všech, kteří se snaží, aby náš sbor měl otevřené dveře, aby se zde vyučovalo zpěvu či hudbě, mohly znít koncerty, aby se o víkendech mohly v budově sboru příležitostně scházet děti, abychom mohli pořádát zajímavé přednášky, mazat chleby potřebným, účastnit se Noci kostelů. Anebo společně jet na výlet nebo dovolenou. I zdánlivě jednoduché úkoly sestávají z množství menších a od nápadu k realizaci vede často dlouhá cesta. Vyžaduje to součinnost a spolupráci, povzbuzujme se proto navzájem a nenechme pod břemeny stát jednotlivce – s větším počtem rukou i hlav se lze ke zdařilému výsledku obvykle dostat lépe.

A důsledně se, prosím, starejme o vzájemné vztahy, máme je mezi sebou i s lidmi z vnějšku, kterým kostel otevíráme, pěkné, což je samo o sobě velkým požehnáním a svědectvím pro druhé. Díky za to.

Igor Turzik a staršovstvo sboru

Kalendář akcí ve sborech

Soběhrdy, Benešov, Čerčany, Prčice a kazatelská stanice Vlašim

20.-27.7. letní tábor sálvátorsko-benešovsko-prčický
ve Strměchách pod vedením T. Trusiny

7.-15.8. letní tábor soběhrdského sboru v Čími (J. Fojtů)

FS ČCE Benešov: Husova 656, 256 01 Benešov; kurátor: Igor Turzik; telefon: **731177145**, email: **benesov@evangnet.cz**, www stránky: **benesov.evangnet.cz**, facebook: Evangelici Benešov; číslo účtu: 233563947/0300.

FS ČCE Soběhrdy: Soběhrdy čp. 21, 256 01 Benešov; farářka: Eva Potměšilová; telefon: **604180711**; kurátor: Jiří Fojtů; telefon: **702 099 450**, email: **sobehrdy@evangnet.cz**, www stránky: **sobehrdy.evangnet.cz**, youtube: čce soběhrdy; číslo účtu: 1190782/0300.

FS ČCE Sedlec-Prčice: Karla Burky 150, 257 92 Sedlec-Prčice; farář: Josef Bartošek; telefon: **604914582**; kurátor: Jindřich Souček; telefon: **724313262**, email: **sedlec-prcice@evangnet.cz**, www stránky: **sedlec-prcice.evangnet.cz**; číslo účtu 191782497/0300.

Husův sbor CČSH: Náboženská obec Církve československé husitské; Husova 280, 257 22 Čerčany; farář: Petr Wagner; telefon: **608066406**, email: **cercany@ccshpraha.cz**; www stránky: **ccsh-cercany.blogspot.cz**.

V případě, že nejste s kazatelem v pravidelném kontaktu a stojíte o návštěvu, můžete ho nebo ji požádat na příslušném farním telefonu.

Přihlásit a nebo odhlásit **odběr časopisu** lze na emailové adrese či telefonu příslušných sborů.

Redakční uzávěrka

číslo podzim/2025 je 28. září 2025

Redakční rada

Marie Stolařová (šéfredaktorka), Miroslava Nulíčková (zástupkyně šéfredaktorky), Petra Bandhauer, Jan Macháček (sazba).

Adresa redakce

FS ČCE Soběhrdy 21, 256 01 Benešov
email: **marie.stolarova@centrum.cz**

Časopis vychází 4x ročně zdarma v papírové a elektronické podobě.

Sborová voda tekla proudem i z nebe, na Sázavě, červen 2025.

Mládežníci a Böhmovi na nedělním výletě, červen 2025.

Archa guitar band, Noc kostelů v Soběhrdech 2025.

Sestry Kubičková, Nulíčková a Voslářová pózuji na oslavě 100 let benešovského sboru, červen 2025.